

N:o 53.

Af herr **Wieselgren**, *angående pension för enkan efter f. d. generaldirektören M. Huss.*

Sverige sörjer i dessa dagar en af sina ädlaste söner. Läkaren, vetenskapsmannen, fosterlands- och människovännen Magnus Huss har efter ett långt, välsignelserikt lif gått till hvila. Allas vördnad och tacksamhet hägna minnet af hvad han varit för sitt folk, liksom ock för menskligheten.

I fyratiosex år tjenade han staten. Då han afgick ur statens tjenst, der han särskildt för hospitalsvårdens utveckling utöfvat en epokgörande verksamhet, hvarken begärde eller erhöi han någon statspension; endast de 1,000 kronor, hvilka han såsom öfverinspektör för lasaretten uppburit, åtnjöt han fortfarande, enär han såsom sådan försatts på indragningsstat. Oegennyttig och uppoffrande, hade han dock i följd af sitt stora anseende såsom läkare kommit i en ekonomiskt oberoende ställning.

Men stora förluster minskade hans tillgångar så ansenligt, att han på sin dödsbädd blott med oro kunde tänka på de förhållanden, hvilka skulle komma att möta henne, som sedan tre och trettio år tillbaka stod hans hjerta närmast.

Under sådana omständigheter torde det knappast kunna för Sveriges folk erbjuda sig ett bättre tillfälle att visa, huru högt det skattar den affidnes minne, än genom att såsom en gärd af aktning och vördnad därför omhändertaga den fråga, som för honom egde en så djupt

personlig betydelse; och tillåter jag mig i denna öfvertygelse härmed föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att åt affidne generaldirektören m. m. Magnus Huss' enka, fru Christina Maria Charlotta Huss, född Bergensträhle, en statspension af 2,000 kronor årligen må utgå från och med 1890 års ingång.

Stockholm den 30 april 1890.

Sigfrid Wieselgren.
